

[Aksel Larsen.]

og jeg ved godt, at Danfoss har planer om at lægge en filial af sin fabrik i Flensborg, men mig bekendt eksisterede disse planer, før Romtraktaten blev en kendsgerning, så jeg er ikke sikker på, at Romtraktaten er skyld i Danfossplanerne. Jeg ved ikke, om der bliver noget ud af disse forberedende øvelser med hensyn til at flytte dele af dansk industri til udlandet, hvis Danmarks tilslutning til fællesmarkedet ikke bliver en realitet, men jeg ved bare, at hvis dette bliver en realitet, kan man vist med temmelig stor sikkerhed sige, at så lukker bilsamlefabrikkerne herhjemme, og så vil der være en hel del andre filialfabrikker af udenlandsk industri, som vil lukke. Jeg tror nok, det kan opveje det eventuelle tab, Danmark vil lide ved, at Danfoss anlægger en filial i Flensborg, og ved, at en legetøjsfabrikant flytter til Tyskland, så jeg synes ikke, sådanne argumenter burde anføres i denne debat.

Må jeg endelig sige til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, at der er en af hans udtalelser, jeg takker ham for. Det ærede medlem sagde — jeg håber, jeg har noteret det nogenlunde ordret op — at vi vil i frihandelszonen blive lige så tilsidesat, som vi er blevet det i OEEC, i Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation. Vi kommunistere har hidtil været ene om her i tinget at konstatere, at i OEEC bliver vore interesser tilsidesat. Hver gang vi har fremhævet det, og hver gang vi — undskyld, jeg siger det — har dokumenteret det, har man fra de øvrige partiers side i denne sal, ikke mindst fra det ærede medlem hr. Axel Kristensens partis side, talt os hårdt til, fortalt, at det passede ikke, og påstået, at det var vældig gunstigt for os at være medlem af det foretagende, hvor vi blev så loyalt behandlet. Nu, da det drejer sig om at agitere for, at vi skal ind i fællesmarkedet og direkte ind under tysk kommando, falder der pludselig skæl fra det ærede medlem hr. Axel Kristensens øjne, og så kan han se, at vi er blevet dårligt behandlet i OEEC. Jeg takker for denne indrømmelse, selv om den kommer sent; der er jo mere glæde over én synder, der omvender sig, end over de mange, der ikke har omvendelse behov. Men kunne det ærede medlem hr. Axel Kristensen ikke

tænke sig den mulighed, at når han efter 9 års forløb er blevet klar over, at vore interesser er blevet tilsidesat i OEEC, som han hidtil har udtrykt begejstring for, kunne det også være, at hans vurdering af vore muligheder i fællesmarkedet er for optimistisk, og at han om nogle år, hvis fællesmarkedet bliver til en realitet, og hvis vi kommer ind deri, vil komme til bittert at fortryde, at han har været så begejstret derfor?

Endelig vil jeg gerne sige, at denne debat burde ikke have været en ren og skær diskussion om de økonomiske muligheder og de økonomiske følger af dette eller hint fællesmarked, denne eller hin ordning; man burde også — og i allerhøjeste grad — have debatteret andre følger af de forskellige ordninger. Jeg fatter ikke, at man fra deres side, som er så interesserede i en tilslutning til de seks landes fællesmarked, kan tillade sig i agitationen for tilslutning til fællesmarkedet at fortie den kendsgerning, at det ikke drejer sig om en føderativ sammenlutning af suveræne stater eller af et økonomisk samarbejde mellem suveræne stater, men at det drejer sig om, at disse stater skal opgive deres suverænitet, at de skal danne et overstatligt organ, som kan regere uden hensyntagen til, hvad det danske folk og det danske folketing mener i en given situation. Jeg fatter ikke, at man fuldkommen kan tillade sig at se bort fra dette meget alvorlige forhold og kun ud fra formodninger, forhåbninger eller forventninger om økonomisk fordel for dele af dansk landbrug og dele af dansk industri kan agitere for, at vi skal gå ind i fællesmarkedet. Jeg mener, at vi efter alle de erfaringer, vi har gjort før krigen, under besættelsen og efter krigen, i høj grad betænkt på at værne vor nationale suverænitet. Jeg tror, det er ønskedrømme, som ikke vil gå i opfyldelse, når man forestiller sig, at vi, når vi går ind i fællesmarkedet, bliver en ligeberettiget partner, hvis stemme vejer lige så tungt, som det industrielt, økonomisk og militært langt, langt stærkere Vesttysklands stemme vil veje. Jeg advarer imod en sådan ønsketænkning, og jeg vil inderligt håbe, at man, inden afgørelsen skal træffes, og hvis fællesmarkedet bliver til en realitet og ikke forbliver på papiret, vil tage hensyn til, at